

Men det, der faktisk var mit ønske med denne redegørelse, var, at vi her fra Folketinget kunne sende et signal ud til de mennesker, der til daglig er berørt af og står i problemerne, om, at Folketinget godt kendte til de problemer, de stod i, og gerne ville give dem en håndsrækning, uanset om det nu var et regeringsparti eller et af oppositionspartierne til den ene eller anden side. For det er jo det, de forventer.

Jeg vil gerne sige til hr. Poul Nødgaard – jeg tager ordførerindlæggene sådan lidt hen ad vejen – der spurgte, om ministeren ikke kunne komme med nogen eksempler på noget, der var gået godt. Der var også andre, der sagde, at det var skønmaleri. Men det er det ikke. Vi er nødt til at forholde os til, hvordan de mennesker oplever det.

Og jeg vil gerne tage nogle eksempler frem, som har vist sig at have en effekt, og hvor folk er blevet deltagere. Jeg tror, det var fru Jette Gottlieb, der sagde beboerinddragelse. Må jeg ikke have lov til at sige til fru Jette Gottlieb, at det slet ikke kan lade sig gøre uden beboerinddragelse. Det er min klare opfattelse efter mine mange besøg rundt omkring i hele landet og ikke mindst i omegnskommunerne til København, at vi herinde kan komme med tilskud og muligheder, men at det er beboerne derude, der flytter udviklingen. Det er det centrale for mig.

Jeg vil gerne give nogle eksempler, som er sat i gang på baggrund af de initiativer, som blev taget i 1993, da indenrigsministeren var formand for Byudvalget. Det er et spørgsmål om kom-og-leg, en ganske enkel ting. Nogle sagde for øvrigt til mig, at det er logisk. Men hvorfor har vi så ikke fundet på det før? Nemlig at der skal være aktiviteter tæt ved, hvor man bor. Det kan være en container med legetøj, som man har stillet op til udendørsaktiviteter, og som man kan gå hen og låne af. Den idé har nu spredt sig til en lang række andre kommuner. Det samme gælder multibaneanlæg. Det er sket på baggrund af, at beboerne er gået ind og aktiveret sig selv. At det så også har det udmærkede formål, at man blander sig med hinanden og glæder sig sammen med hinanden, er en anden side.

Kulturcafé er et andet eksempel. Man kan tage sådan noget som genbrugsprojekter, som fru Dorit Myltoft var inde på. Og så er der nogle af de miljømæssige tiltag, som lå i den lange klamamse, som hr. Jens Hald Madsen læste op. Jeg erkender, at når man læser det, så er det ikke direkte skrevet til de mennesker, vi taler om. Det er jo henvendt til trænedede politikere, som

kan sætte tingene i relief. Men fakta er jo, at alle de miljømæssige tiltag, som laves derude, hvad enten det er genbrugsprojekter, eller det er renovering af legepladser, eller hvad det er, skaber de et samarbejde og et samvær, der er nødvendigt.

Jeg vil også gerne pege på en anden ting, som hr. Per Kaalund var inde på. Jeg skal gerne her tilkendegive, at selvfølgelig skal vi følge op på tingene, så vi også kan se dem i talmæssig relation til hinanden. Men det er farligt, og det er det så også for boligministeren, og det må jeg erkende. Jeg vil jo gerne fremdrage nogle enkelte eksempler for at vise en udvikling, men så kunne man ude i Brøndby Strand pege på nogle tal, som viser en anden form for udvikling. Det er rigtigt, men det, der står fast også i Brøndby Strandpark, er, at fraflytningsprocenten er faldet. Det er sikkert. Hvis man ser på fraflytningsprocenten for 3 siden og i dag, så er den faldet. Det er den også i Ishøj, og det er den også i Høje-Taastrup.

Jeg kan selvfølgelig ikke i dag komme med eksakte tal og sige, hvordan udviklingen ser ud. Jeg kan forholde mig til de besøg, jeg har foretaget hos borgmestrene i Københavns omegnskommuner inden for 2-3 uger, og jeg kan nævne dem på række. Det er Høje-Taastrup, det er Ishøj, det er Brøndby, det er Rødovre, det er Tårnby, det er Gladsaxe, det er Ballerup. Så mangler jeg 2-3 stykker; dem når jeg bagefter. Alle steder har borgmestrene tilkendegivet, at det er nødvendigt, at vi fortsætter det her arbejde. Jeg skal gerne være helt ærlig og sige, at vi så gerne, at vi også havde nogle andre instrumenter. Det siger vi klart, men vi er nødt til at forholde os til de politiske muligheder.

Og jeg tror, fru Dorit Myltoft kom tættest på ved at sige, at vi ikke vil vedtage nogen ting, som går imod de internationale konventioner. Det står jo fast. Det har Folketingets flertal vist gang på gang. Jeg husker den sidste debat om redegørelsen, hvor hr. John Vinther ikke var til stede, men hvor der var en anden repræsentant for De Konservative, der måtte tilkendegive, at vi selvfølgelig skal overholde konventionerne. Og det kommer Det Konservative Folkeparti også til at gøre. Så derfor er det ikke den vej, der er farbar.

Det betyder også, hvis jeg må sige det så klart, som jeg kan, at man ikke diskuterer kvoter så meget mere. Man har ligesom forladt det. Der er kommet et andet udtryk ind, et ord, der hedder sortering. Jeg plejer sådan lidt polemisk – det